

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΑΞΕΧΑΣΤΗ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΑΙΖΕΡΟΥΑ

Στο πάροχο αυτό πέρουν τις πιο έντονα μέρες της ζωής τους...

Ήμειν ζωός, βοιστόμουνα σέ μιιά περίοδο αναρόσσεως από μιιά μεγάλη ψυχική αρρώστια και έννοιωθα ότι τίποτε δέν θά μου έβαινε τόσο καλό όσο ή απόλυτη μοναξιά.

Ρώτησα έναν φίλο μου πού θά μπορούσα νά πάω. Μου υπέδειξε ένα άγνωστο, άπομακρωμένο χωριό, τόσο άγνωστο ώστε ήταν βέβαιο ότι κανένας εκεί δέν θά ήτανε δυνατόν νά μ' άνησχύει. Και πηγα. 'Ο άερας του χωριού ήτανε ποτισμένος, λές, από μιιά δυνατή μυροδιά όμοιον σταφυλιών και τριανταφυλλιών αναρίθμητων, ήταν γλυκός σαν μέλι και ελαφρύς σαν άνάσα μικρού παιδιού. Τά βουνά γύρω είχαν ένα θαυμασιο μενεξεδένο χρώμα, και ή θάλασσα πού άποπροβάλλεζε σαν μαργαριτάρι, με βύθιζε σέ γλυκούς ορμητισμούς, καθώς κόταξα τις λίγες μικρές βιοκομίες νά πλέουν στην ήρεμη επιφάνεια με δλάνοιχα τά λεωζά τους πανιά. Τό βράδυ μου άρσσε νά τραγουζώ στους δρόμους. Και τίποτε, θυμοίμα, δέν μ' εύχαιριόυσε τόσο, όσο τό άκουσμα των άρχων και σοβαρών φωνών των γυναικών στις βοίσεις, πού ενώ γέμιζαν τις στίμνες των, έλεγαν λαμπύλαιες ιστορίες.

Τό ξενοδοχείο του χωριού είχε μιιά χαρούμενη και χαλοζάγαθη όψη. Κλιματιοίς δεκεπαζαν την πρόσοψη του και γάτι θεόφορα πλατιάνια τό ίσζαζαν και τό δροσολογούσαν. Είνε αλήθεια ότι τά σεντόνια του κρεβατιού ήταν λίγο τραχειά, αλλά ή θαυμασία άσπράδα των και τό λεπτότατο άσφμα της λεβάντας πού αναδίδαν, σ' έκανε νά ξεχνάς την τραχύτητά των. Τό ξενοδοχείο δλόζληρο άνηχούσε άπ' τις εύθυμες φωνές των υπηρετιών, σαν κλουφι γεγάτο πουλιά. Και όταν άνοιγα τά παράθυρά μου είχα μπροστά μου την μαγεία της μεταμορφώσεως των χρωμάτων και όλο τό μυστήριο του γαλανού 'Απείρου.

Περνούσα μέρες στον έπίγειο αυτόν παράδεισο, του όποιου είνε αδύνατον νά περιγράψω την ήδονή, την άπέραντη ήρεμία, όταν έξαφνα ένα πρωί, ό ξενοδόχος ήρθε και μου άνήγγειλε, κάμνοντας βαθύτατες υποζλίσεις, ότι ένας από τους υπηρετές του πρίγκηπος του 'Ευτηχιμένου Χωριού» και μεγαλύτερου γαιοκτήμονος της περιφερείας, μου είχε ένα γράμμα σφραγισμένο με τόσες σφραγίδες όσες δέν έχουν ούτε τά έπιστμα έγγραφα. Μου ζωζοφάνηκε στην όψη του παροβιάζετο ή μόνωση μου, τόσο ώστε σκεφθηκα νά μνή άνοιξώ τό γράμμα και τότε φρεζιά, ν' άπαντήσω. Μά ζωτόπιν από περιέργεια αλλά και άπ' τον φόβο μήπως στερηθώ ζωαμιά εύχαιριστη ή μήπως άφήσω χωρίς ανακούφιση ζωάποτον άνθρωπιο πόνου πού μπορούσα νά τον ανακουφίσω, άνοιξα τό γράμμα και διάβασα τις φράσεις αυτές πού δίχως νά θέλω, με τίραζαν και με συγνήθσαν.

«Κόμο, μου έγραφε ό πρίγκηψ, μόλις σήμερα έμαθα από κουβέντες των ύπηροτων μου ότι μου συμβαίνει τό ενόχιοστο γεγονός νά παρεντίσσειται στή κτήματά μου, σφεδόν λίγες λείγες μακρού άπ' την άγροικη μου κατοικία, ένας Γάλλος, και ίσως ένας Πρωισός. Εύλογο την καλή αυτή τύχη και θά σάς ήμουν εύχρόμων εάν είχατε την καλοσύνη νά μου παραχωρήσετε μιιά ώρας ονομιλία, ή καλλίτερα νά δεχθίτε νά συμετάσχετε στή λιτή γεύμα ένος έρμημίτα, ένος όνειμοπόλου, ένος μελαγχολικού. Περιστόν νά σάς πώ ότι μιιά άορησις σάς θά με λυπούσε και θά ηζέανε την μελαγχολία μου.»

Είπα νά ζέψουν εύθως τό άμάξί μου, και ύστερα από λίγες ώρες, καθώς τό λάλημα των τζιτζιλιών ανακατονότανε με τά δώδεκα χτυπήματα του μεσημεριού, πού έσήμαινε σ' ένα παληό ο-

λόι, κάθησα στή τραπέζι του αινιγματικού και άπροσδοκώτου αυτού συντρόφου του πόνου.

Ό πρίγκηψ είχε τηνφθαο μένη όψη των νέων ανθρώπων πού υπέστησαν έναπολύ δυνατόχτύπημα και πού πέρουν τό βάρος ένος αγιάτρευτου πόνου. Τά μεγάλα του θολά μάτια έμοιάζαν με τά νερά των άκίνητων βάλτων πού λαμπυρίζουν μέσα στις έσθμες, μελαγχολικές πεδιάδες.

Βαθειές οντίδες αυλάζωναν τό γυμνωμένο πρός τό πάνω μέτωπό του. Τό στόμα του λες και δέν μπορούσε πιά νά χαμογελάσει και τά μαζορά όχρά του χέρια τρεμουλιάζαν αδιάκοπα, ένόμιζες ότι δέν είχαν την δύναμη νά κρατήσουν τίποτε, ούτε ένα χρυστάλλινο ποτήρι.

Ός τόσο ή περιβολή του ήταν άρεμπτη. Είχε ένα λουλούδι στην μπουτονιέρα και τό πουκάμισό του ήταν άπ' τό πιο λεπτό ύφασμα. Σ' όλο τό διάστημα του γεύματος, ό πρίγκηψ άπήρξεν όμιλητικός, σπανύθηροβόλος, ειρωνεύτηζε την μόνωση στην όποιαν τον είχαν καταδικάσει ή συνεχεις τρέλλες του, μου έκανε διάφορες έρωτήσεις σαν ένας πού γυρίζε από πολύ μακρού. 'Αλλ' έγω ζωτό από τις αδιάφορες αυτές κουβέντες, άπ' τις άναπολήσεις του του Παρισίου, έννοιωθα ότι έζωρυβε και ή άλλο, σαν ιστορία πού ηζέλε και πού δέν τολμούσε νά μου την πει.

Όλη ή μέρα πέρουμε σέ άσκοπους περιπάτους και άσκοπες κουβέντες και μόνον πρός τό βράδυ, εκεί πού περνούσαμε μιιά δένδροστοιχία με πανύψηλα κυπαρίσσια, ό πρίγκηψ σταμάτησε άποτόμους

και μου ειπε :

— 'Αλήθεια, αγαπητέ μου φίλε, δεν σας έδειξα ακόμη το κί-
οσι που βρίσκεται στην άκρη της θάλασσας. Θα σας έκανε ευχαρί-
στηση να το δήτε ;

— Μα βέβαια, απήντησα.

'Επήραμε μίαν άλλη δευδροστοιχία στην άκρη της οποίας ύ-
πηρχε μιιά πορτούλα που την άνοιξε ο πρίγκιπης ανατοχιάζοντας
ολόκληρος. Δεν θά ξεχάσω το θαύμα που είδα ! Μέσα σ' έναν πα-
ράδεισο από τὰ πιο σπάνια φυτά, από ιδεώδη τριαντάφυλλα, από
κρίνους ονειρώδεις, πίσω από ένα παραπέτασμα φυλλομάτων και
λουλουδιών, επρόβαλε ένα είδος άρχαίου ναού με κάταστρος κο-
λώνες, με ταξίστες σκελασμένες από ροδοδάφνες και με σκάλες
που έφταναν ως τη θάλασσα και που τὰ τελευταία των σκαλοπάτια
τὰ χείδεσαν τὰ κόματα ήδονικά.

'Ο πρίγκιπης σταμάτησε και με μιιά φωνή παράξενη και ύποκω-
φη, στην οποία ήχησε κάτι σαν πνιγμένος λυγμός, γύρισε και μου
είπε :

— 'Α ! κόριε, μέσα στο σπίτι αυτό πέρασα άξέχαστες στιγμές !

'Εβγαλε το καπέλλο του σά ναμίλωνε σε καμιά σεβαστή γε-
ροντοπούλη και προχώρησαμε στο ύψερο αυτό ερημητήριο. Βλέ-
ποντας το τόσο άνδοπλημισμένο, τόσο γεμάτο από φως, τόσο
γοητευτικό και μυστηριώδες, μου ήρθε η ιδέα ότι κάποια γυναίκα
ονειρώδους όμορφιάς, ηλιόφθονα φυλαγμένη άπ' τὰ βέβηλα βλέμ-
ματα, θά επρόβαλε αίφνης μπροστά μας. 'Αλλά δεν συνέβη τίποτε
άπ' αυτά. Μόνον ο πρίγκιπης, πιάνοντάς με έξαφνα κατάχλωμος, με
χέρια τρέσαντα μου είπε, δείχνοντάς μου, μιιά μεγάλη φωτογραφία
γυναίκας, την οποίαν άνεγνωστά άμέσως :

— Την ξέρετε, δεν είναι έτσι, την ξέρετε την Σόνια μου. Πέστε
μου τι απέγινε, σάς ήστανε.

Και πράγματι την ήξερα.

Στην φωτογραφία, την τοποθετημέ-
νη πάνω σέ μιιά τριάντια πορτούλα και
τριγυρισμένη από λουλουδιά, άνεγνω-
στία εσθής την Σόνια ντ' 'Ορζί, την
θεότοκλη γυναίκα, η οποία κομμωσι-
μένη από τις ανοησίες των άνδρων, ήδη-
ασμένη από το να μην είναι παρά
ένα παιγνίδι στα χέρια τους, είχε αι-
στοποιηθεί, σαν καμιά αίσθημα τη
γυναίκουλα, από ένος χρόνου.

'Ος τόσο κατάλαβα ότι στον άνδρα
που την αγαπούσε σαν τρελλός και που
ίσως να μην ήξερε τον θάνατό της,
έπρεπε να πό ψέμματα και του άπη-
τησα :

«Την περία ντ' 'Ορζί έί άφρονς μόνον
την γνώριζα και δεν είμαι διαποχός,
είς θέσαι να σάς δώσω την έλατίστη
γί' αυτήν πληροφορία».

Τότε με τὰ μίλια γεμάτα δάκρυα
μου διηγήθηκε ο πρίγκιπης τον μεγάλο
του πνευμένο έρωτα. Είχαν γνωριστεί ένα φθινόπωρο και είχαν
επίσης αγαπηθή παράφορα, τρελλά. Για να γευθούν καλλίτερα
την ευτυχία τους της είχε προτείνει έξέλιος να καταφύγουν σ' αυ-
τή την ερημιά και η Σόνια, γοητευμένη είχε δεχτεί.

Μέσα στο πάρκο αυτό πέρασαν τις πιο εύτυχιμένες ήμέρες της
ζωής τους.

Μά όταν νομίζοντας ότι θά την είχε περισσότερο δική του,
μιιά μέρα της είπε ο πρίγκιπης να γίνη γυναίκα του, η Σόνια κα-
τάλαβε ότι η άγάπη της που την ήθελε ελεύθερη, έρημη και γι'
αυτό πιο μεθυστική και βαθιά κινδύνους να γίνη ένας συνηθει-
σμένο δεσμός. Και έφυγε.

'Εφυγε ένα βράδυ ύπτερα από φίλια, τόσο θανάσιμα γλυκά που
θά ήθελε κανείς να πεθάνη άπ' αυτά, όταν αγαλά και αγαπιέται,
πνιγοντας τον πόνο για να μη λιγοφυγήσει.

'Από κείνη την μέρα ο πρίγκιπης είχε μεταβάλει το μικρό παρα-
δεισάτο σπιτάκι του σ' έναν ναό έρωτος, έναν ναο που για την διατή-
ρηση και τον στολισμό του, ζούσε ο,τι του είχε άπομεινει από
την κλοσσαία του περιουσία.

Γιατί την προέμενε την Σόνια του, γιατί χαμένος μές στ' όνει-
ρό του, μές στην λατρεία του ειδώλου του, μην ξέροντας ότι έ-
κείνη είχε πεθάνει, έλπισε ότι θά ερχότανε πάλι, και ότι θά
ξαναζούσαν μαζί τις άξέχαστες, τις έξαισίες στιγμές που είχανε
ζήσει.

Την προέμενε με την έλπίδα και την πίστη των ανθρώπων που
αγαλούσε βαθειά, τίλιωνάι. Την προέμενε ήμέρες... μήνες. Μ' αυτή
είχε πεθάνει. Και δεν θά ξαναγίνονταν πια παρά στον άλλο
κόσμο, στον κόσμο των ψυχών, ψυχές κι' αυτοί έρωτευμένες
αιώνια !...

Καλλίτερα ο άνθρωπος να ήτο κρύα πέτρα,
παρά να έχη αίσθηση και φρόνηση και μέτρα.

Παναγ. Σούτσος

Χρὰ στο μάτι που
θηρναί: τό δά-
κρυ σ' άπειον
κλίσει,
πόσες χωρίς να του
μιλή παραγο-
ριές του λέει !

Α. Πράσχος

'Ο λαγός που... φέφρησε άπ' τον φόβο του. 'Η «άπομιμητι-
κή μέθοδος». 'Ο μανιακός ατύχησιρ. Κρέμαστικη για να...
στεγνώση !... Κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ενας Μαρσεγιέζος γυρίζει το βράδυ από το κυνήγι, κοιβα-
λώντας μαζί του κι' ένα θανάσιμο λαγό.

—Πάρ τον λέει στην γυναίκα του. Θα τον μαγειρέψης αύριο.

'Η γυναίκα του πέρνει τον λαγό, τον εξετάζει και του λέει :

—Μά δεν βλέπω καμιά λαβοματιά πάνω του ! Πώς τον σκό-
τωσες ;

Κι' ο Μαρσεγιέζος χωρίς να τὰ χάση διόλου, άπαντά :

—Τόν κακόμοιρο... Μόλις με αντίκρισε τόσο πολύ φοβήθηκε
που τούφρε... συγκοπή της καρδιάς !

'Ενας άλλος Μαρσεγιέζος, ο Καπετάν - Καμπασούλ, που τα-
ξίδευε σ' όλες τις θάλασσες με το καράβι του, διηγείται τὰ τα-
ξίδια του σ' έναν συμπατριώτη του.

—Σεζαυάρισα που έίς τις άίστες του Γκαμπου από ένα άμέ-
τηρο πλήθος γοριλλών...

—Και πώς τὰ κατάφερες ;

Τους σκότωσα διά της «άπομιμητι-
κής» μεθόδου.

—Αηλαδή ;

—Είπε άκλόουστατο 'Ιδου: Είχα δύο
πατούλια.Το ένα γεμάτο και το άλλο ά-
δειανό. 'Ερχοινα του γεμάτο στον πρώ-
το γορίλλα που τύχαινε μπρος μου, κι'
έγω κρατούσα το άδειανό. 'Εστήριξα
κατόπι, την γάνα του πατολιού μου
στον κροτάφο μου και πίεσα την σιαν-
δίλλα !...

—Και τότε, ο γορίλλας, θέλοντας να
με μιμηθή έκανε τὰ ίδια με το δικό του
πατόλι και... τίναξε τὰ μυαλά του στον
αέρα !...

'Από το 'Σουριό :

Στό σχολείο.

'Ο δάσκαλος. Οί πρώτοι, λοιπόν, άν-
θρωποι έτρέφοντο από το κυνήγι

τους...

'Ενας μαθητής. —'Αδύνατον !

'Ο δάσκαλος. —Πώς ; !

'Ο μαθητής. —'Ο δικός μου ο πατέρας, κόριε καθηγητά, πηγαί-
νει κυνήγι κάθε μέρα σχεδόν...

'Ο δάσκαλος. —Λοιπόν ;

'Ο μαθητής. —'Ε, αν περιμέναμε να ζήσουμε άπ' το κυνήγι του,
θάχαμε πεθάνει πρό καιρού άπ' την πείνα !

'Ο Μάριος πηγαίνει στο ψάρεμμα. Μόλις όμως φθάνει στην
αζρογαλιά, παρατηρεί έναν άνθρωπο που ετοιμάζεται να πέση μες
στη θάλασσα.

— 'Ε, πατριώτη ! Τι κάνεις εκεί ; ... του φωνάζει.

— Δέ βλέπεις ; θέλω να πνιγώ ! του άπαντάει αυτός, και συγ-
χρόνος πέφτει, ντυμένος όπως είναι, μες στη θάλασσα.

'Ο Μάριος χωρίς να χάση καιρό πηδαί κι' αυτός και καθώς
ξέρει καλό κολύμπι, σε λίγο γυρίζει στην άμμουδιά τραβώντας
άπ' τὰ μαλλιά τον ατόχηρα. Αυτός όμως δεν έννοει να παραι-
τηθή της αυτοκτονίας.

Και μόλις τον παραινεί ο Μάριος, ξαναπέφτει στη θάλασσα. 'Από
κοντά του κι' ο Μάριος ! Τόν σώζει και για δεύτερη φορά. Νέα
άποπειρα του άπελπισμένου, νέα έπέμβασις του Μαρίου. 'Αφού
είδε κι' άπόειθε ο κακόμοιρος ο άεελπισμένος τραβιέται από την
αζρογαλιά και πηγαίνει και κρεμάται σ' ένα δέντρο εκεί κοντά.
Αυτή τη φορά όμως ο Μάριος δεν έπεμβαίνει. 'Ησυχότατα, κάθεται
σ' ένα βράχο κι' ετοιμάς του άγκίστρι του.

— Τι διάβολο ! του λέει τότε κάποιος που παρακο-
λούθησε τη σκηνή. Τόν έσωσες τρεις φορές άπ' τη
θάλασσα και τώρα τον άφινεις έτσι ν' απαχρονισθή !...

— Ν' απαγ-
χονισθή !... άπαν-
τά ο Μάριος. Μά
έγώ νόμιζα, ά-
δελφέ, πως κρε-
μάστηκε για.. να
στεγνώση !...